

Ministerstvo kultury

Maltézské náměstí 471/1
118 11 Praha 1

Telefon: 257 085 111
Fax: 224 318 155
E-mail: epodatelna@mkr.cz

Správa železnic, státní organizace
Dlážděná 1003/7
110 00 Praha 1 – Nové Město
IČ: 70994234

V Praze dne 27. 8. 2020
Č. j. MK 52123/2020 OPP
Sp. zn. MK-S 5539/2020 OPP
Vyřizuje: PhDr. Dana Vrabelová, Ph.D.

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo kultury jako příslušný orgán státní správy na úseku státní památkové péče **prohlašuje** podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, oba ve znění pozdějších předpisů, věc „*Nádražní budova č. p. 124 v Chotyni*“, za kulturní památku.

Předmětná kulturní památka sestává z pozemku st. p. č. 131, jehož součástí je budova č. p. 124, vše v k. ú. Chotyně, obec Chotyně, okres Liberec, Liberecký kraj.

V tomto řízení dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, je účastníkem řízení: Správa železnic, státní organizace, se sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1 – Nové Město, IČ: 70994234.

Nedílnou součástí výroku tohoto rozhodnutí je zakres umístění kulturní památky do kopie katastrální mapy. Nedílnou součástí tohoto rozhodnutí jsou čtyři identifikační fotografie kulturní památky.

Odůvodnění

Ministerstvo kultury obdrželo dne 24. 3. 2020 **podnět Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, IČO: 70891508, k prohlášení objektu nádražní budovy č. p. 124 v a pozemku st. p. č. 131, vše v k. ú. Chotyně, obec Chotyně, okres Liberec, Liberecký kraj, za kulturní památku, a to s níže citovaným odůvodněním a popisem:

“...Liberecký kraj podává návrh na prohlášení objektu nádražní budovy obce Chotyně, včetně pozemku st. č. 131 v k. ú. Chotyně, obec Chotyně, okres Liberec, Liberecký kraj za kulturní památku, neboť šije vědom hodnot, které objekt nádražní budovy představuje.

Nemovitost je v majetku státu, přičemž právo hospodaření se svěřeným majetkem má Správa železnic, státní organizace, státní organizace, IČ 70994234, Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1 - Nové Město.

Objekt nádražní budovy se nachází na vysokém železničním náspu přetínající obec Chotyni na dvě části - jižní a severní. Severně od centra obce Chotyně na trati č. 089 vedoucí obcí Chotyně z Liberce na Hrádek nad Nisou a do Rybníště se nachází nádražní budova.

Zastávka je zhruba od poloviny 90. let 20. století neobsazená, avšak nadále slouží svému účelu, nyní pouze jako krytá čekárna. Stavebně-technický stav objektu odpovídá současnému využití. Díky dlouhodobému zanedbání údržby jsou dožilé nebo chybějící výplně otvorů, dále je třeba obnovit všechny povrchové úpravy dřevěných konstrukcí. Navzdory tomu jsou nosné konstrukce ve stabilizovaném stavu, krov objektu je zcela v pořádku, pouze lokálně do něj na dvou místech zatéká. Jedná se o problematická místa, jako jsou úžlabí, což je ovšem snadno řešitelné jak provizorním oplechováním, tak definitivně přeskládáním či výměnou skládané střešní krytiny. Svislé i vodorovné zděné i dřevěné nosné konstrukce jsou ve stabilizovaném stavu. Jedinou závažnější, avšak řešitelnou poruchou je statická trhлина na přístavku komory při východním průčelí. Pískovcové portály a ostění jsou stíženy povrchovou degradací v podobě lístkové koroze.

Samotná nádražní budova je situována vpravo od koleje na samé hraně náspu a svahu, do kterého je budova zapuštěna svým suterénem. Budova je přístupná po severním svahu náspu (s výhledem na hrad Grabštejn). Suterén stavby je opatřen kamenným obkladem, prostupuje jej pět dveřních a tři okenní otvory s pečlivě opracovanými, geometricky profilovanými pískovcovými ostěními. Ty zpřístupňují a prosvětlují někdejší pánský a dámský záchod, hlavní schodiště na nástupiště, sklad uhlí a další provozní místnost. Přízemí objektu sestává ze tří celků odlišné konstrukce: východního zděného dílu zhruba čtvercového půdorysu s jednoosým přístavkem komory, v níž se původně nalézal služební byt, středového dílu se zděnými příčkami a západního dílu s letní čekárnou dřevěné rámové konstrukce. Tato část je v severním a západním průčelí opatřen svislým bedněním. Od zděného dílu jej odděluje jednoramenné schodiště, vedoucí na nástupiště z úrovně suterénu. Původně se zde nacházela místnost pro zavazadla, služební místnost, a čekárna. Směrem ke kolejišti předstupuje před tuto část dřevěná nástupištní veranda, která lícuje s e zděným dílem a vytváří tak výsledný dojem ucelené stavby na obdélném půdorysu. Celek je zastřešen sestavou sedlových a valbových střech, krytých pálenou taškou bobrovkou. Na delších stranách střechy je prostupují dvojice vikýřů typu volského oka, které jsou po jednom zopakovány i na východní a západní střešní ploše. Střechu prostupují dva původní profilované komíny z režného zdiva. Stíty jsou opatřeny svislým bedněním se svislými a vodorovnými lištami, u čekárny a nástupiště s dekorativním zakončením. Prostor letní čekárny a nástupištní verandy je opatřen původní ornamentální keramickou dlažbou, dochované okenní a dveřní výplně jsou původní, dřevěné.

Důvodem předložení návrhu na prohlášení za kulturní památku je velmi vysoká míra autenticity samotného objektu. Díky tomu, že ze strany vlastníka není od 90. let 20. století využíván, neprošel objekt téměř žádnými novodobými úpravami. Z tohoto důvodu se zde zachovala řada původních prvků a detailů (střešní krytina, dřevěné konstrukční a dekorativní části, okenní a dveřní výplně v exteriéru i interiéru stavby, dlažba, povrchové úpravy, kamenná profilovaná ostění nebo dokonce takové detaily jako původní kovové záchodové mísy s původními dřevěnými prkénky). Dalším důvodem je architektonická kvalita stavby, kdy objekt představuje cenného zástupce regionalistické moderny, příznačné pro 20. léta 20. století. Nádražní budova byla postavena na základě individuálního a nikoliv typového projektu. Což je u menších stanic spíše nezvyklé, ale původně se mělo jednat o hlavní dvoukolejnou trať, tudíž se zde přistupovalo zodpovědněji i k drážním budovám, které měly trať reprezentovat. Podobná architektura se uplatnila např. u výpravních budov v Prackovicích (z r. 1913) nebo Plzni - Křimicích (z r. 1924). Mezi další důvody lze zařadit i originální dispoziční řešení objektu, dané samotnou polohou na hraně strmého náspu, které nenachází v naší železniční síti analogii. S tím úzce souvisí další důvod k památkové ochraně. Trať vedoucí z Liberce přes Chotyni až do Rybníště/Seifhennersdorf, v Německu byla ze strany saských investorů plánována již od 40. let 19. století. Mezinárodní smlouva na výstavbu trati byla podepsána až v roce 1853. Trať byla trasována jako hlavní, důsledkem je řada mostů, viaduktů a hlubokých zářezů. Viadukt přes Lužickou Nisu mezi Žitavou a Porajówem (Großporitsch) se svou délkou 741 metrů dodnes patří mezi nejdelší saské železniční mosty. Slavnostní otevření trati proběhlo 1. prosince 1859. Zde je na místě uvést, že dotčená trať je jednou z nejstarších parostrojních železnic u nás. V prosinci 2019 tedy uplynulo již 160 let od zprovoznění trati. Protože trať byla původně trasována jako hlavní, byla připravena jako dvoukolejná. K zprovoznění druhé koleje však nikdy nedošlo (nebyla položena). Významu trati však odpovídají i drážní budovy k trati původně náležející. Objekt vystavěla a provozovala soukromá společnost Zittau-Reichenberger Eisenbahngesellschaft, v roce 1905 ji (včetně českého úseku) převzaly Saské státní dráhy. Po roce 1920 trať připadla na Německé říšské dráhy (DR). Přípomínkou saské minulosti trati jsou například ostrovní nástupiště v Chrastavě a v Hrádku nad Nisou, což na českých tratích srovnatelného významu není obvyklé. Protože stavby i provoz byly realizovány dle německých norem a zvyklostí, jsou z mnoha hledisek jak trať, tak budovy na ní v České republice výjimečné. Jedná se nejen o chotyňskou zastávku, ale také např. o - na našem území atypické řešení - nástupištních přístřešků (tzv. vlaštoky, identické jsou v Žitavě a v Hrádku nad Nisou), podchody (i v menších stanicích jako Chrastava nebo Hrádek n. N., v naší železniční síti opět neobvyklé), či odlišnou konstrukci mostních staveb (Bílý Kostel n. N. a zejména Liberec - Machnín, kde je patrná i příprava na dvoukolejnou trať). Rada těchto prvků zanikne nebo bude přestavěna při chystané rekonstrukci celé tratě. V neposlední řadě bychom rádi zmínili otázku stávajícího stavu a využití. Budova není v tak špatném technickém stavu, jak by se mohlo zdát na první pohled, a její obnova by nepřinesla nepřiměřené náklady. Obec Chotyně má představu, jak budovu ve spolupráci se Správou železnic, s. o., využít, a tudíž by se nejednalo o další kulturní památku, která by chátrala a nebyla využívána.

S ohledem na význam objektu v rámci obce Chotyně, dochované konstrukce a záměr vrátit předmětnému objektu využití předkládám za Liberecký kraj podnět k návrhu na prohlášení objektu nádražní budovy obce Chotyně, včetně pozemku st. č. 131 v k. ú. Chotyně, obec Chotyně, okres Liberec, Liberecký kraj za kulturní památku“.

Ministerstvo tento podnět vyhodnotilo a v uvedené věci zahájilo správní řízení.

Krajský úřad Libereckého kraje, odbor kultury a památkové péče, ve svém vyjádření č. j. KULK 22607/2020 ze dne 18. 3. 2020 vyslovil s prohlášením uvedené věci za kulturní památku souhlas, a to s následujícím odůvodněním:

„...Objekt nádražní budovy č. p. 124 na pozemku st. P. č. 131 v k. ú. a obci Chotyně se nachází na železničním náspu severně od centra obce. Trať vedoucí po náspu dělí obec na dvě části - severní a jižní. Objekt nádražní budovy je situován vpravo od koleje na samé hraně náspu a svahu, do kterého je budova zapuštěna svým suterénem. Nádražní budova je přístupná po severním svahu náspu (s výhledem na hrad Grabštejn). Budova je postavena na výrazně obdélném půdorysu rovnoběžně s osou koleje. Suterén stavby je opatřen kamenným obkladem, nachází se zde pět dveřních a tři okenní otvory s pečlivě opracovanými, geometricky profilovanými pískovcovými ostěni. Tyto dveřní a okenní otvory zpřístupňují a prosvětlují jednak někdejší pánský a dámský záchod, dále hlavní schodiště na nástupiště, sklad uhlí a další provozní místnost. Přízemí objektu sestává ze tří celků odlišné konstrukce: východního zděného dílu zhruba čtvercového půdorysu s jednoosým přístavkem komory, v níž se původně nalézal služební byt, středového dílu se zděnými příčkami a západního dílu s letní čekárnou dřevěné rámové konstrukce. Tato část je v severním a západním průčelí opatřen svislým bedněním. Od zděného dílu jej odděluje jednoramenné schodiště, vedoucí na nástupiště z úrovně suterénu. Původně se zde nacházela místnost pro zavazadla, služební místnost, a čekárna. Směrem ke kolejišti předstupuje před tuto část dřevěná nástupištní veranda, která lícuje s e zděným dílem a vytváří tak výsledný dojem ucelené stavby na obdélném půdorysu. Celek je zastřešen sestavou sedlových a valbových střech, krytých pálenou taškou bobrovkou. Na delších stranách střechy je prostupují dvojice vikýřů typu volského oka, které jsou po jednom zopakovány i na východní a západní střešní ploše. Střechu prostupují dva původní profilované komíny z režného zdivá. Štíty jsou opatřeny svislým bedněním se svislými a vodorovnými lištami, u čekárny a nástupiště s dekorativním zakončením. Prostor letní čekárny a nástupištní verandy je opatřen původní ornamentální keramickou dlažbou, dochované okenní a dveřní výplně jsou původní, dřevěné.

Zastávka je zhruba od poloviny 90. let 20. století neobsazená, avšak nadále slouží svému účelu, nyní pouze jako krytá čekárna. Stavebně-technický stav objektu odpovídá současnému využití. Díky dlouhodobému zanedbání údržby jsou dožilé nebo chybějící výplně otvorů, dále je třeba obnovit všechny povrchové úpravy dřevěných konstrukcí. Navzdory tomu jsou nosné konstrukce ve stabilizovaném stavu, krov objektu je zcela v pořádku, pouze lokálně do něj na dvou místech zatéká. Jedná se o problematická místa, jako jsou úžlabí, což je ovšem snadno řešitelné jak provizorním oplechováním, tak definitivně přeskládáním či výměnou skládané střešní krytiny. Svislé i vodorovné zděné i dřevěné nosné konstrukce jsou ve stabilizovaném stavu. Jedinou závažnější, avšak řešitelnou poruchou je statická trhлина na přístavku komory při východním průčelí. Pískovcové portály a ostění jsou stíženy povrchovou degradací v podobě listkové koroze.

Důvodem k návrhu na prohlášení za kulturní památku je jedna velmi vysoká míra autenticity samotného objektu. Díky tomu, že ze strany vlastníka není od 90. let 20. století využíván, neprošel objekt téměř žádnými novodobými úpravami. Z tohoto důvodu se zde zachovala řada původních prvků a detailů (střešní krytina, dřevěné konstrukční a dekorativní části, okenní a dveřní výplně v exteriéru i interiéru stavby, dlažba, povrchové úpravy, kamenná profilovaná ostění nebo dokonce takové detaily jako původní kovové záchodové mísy s původními dřevěnými prkénky). Dalším důvodem je architektonická kvalita stavby, kdy objekt představuje cenného zástupce regionalistické modemy, příznačné pro 20. léta 20. století. Nádražní budova byla postavena na základě individuálního a nikoliv typového projektu. Což je u menších stanic spíše nezvyklé, ale původně se mělo jednat o hlavní dvoukolejnou trať, tudíž se zde přistupovalo zodpovědněji i k drážním budovám, které měly trať reprezentovat.

Podobná architektura se uplatnila např. u výpravních budov v Prackovicích (z r. 1913) nebo Plzni - Křimicích (z r. 1924). Mezi další důvody lze zařadit i originální dispoziční řešení objektu, dané samotnou polohou na hraně strmého náspu, které nenachází v naší železniční síti analogii. S tím úzce souvisí další důvod k památkové ochraně. Trať vedoucí z Liberce přes Chotyni až do Rybníště/Seifhennersdorf, v Německu byla ze strany saských investorů plánována již od 40. let 19. století. Mezinárodní smlouva na výstavbu trati byla podepsána až v roce 1853. Trať byla trasována jako hlavní, důsledkem je řada mostů, viaduktů a hlubokých zářezů. Viadukt přes Lužickou Nisu mezi Žitavou a Porajówem (Großporitsch) se svou délkou 741 metrů dodnes patří mezi nejdelší saské železniční mosty. Slavnostní otevření trati proběhlo 1. prosince 1859. Zde je na místě uvést, že dotčená trať je jednou z nejstarších parostrojních železnic u nás. V prosinci 2019 tedy uplynulo již 160 let od zprovoznění trati. Protože trať byla původně trasována jako hlavní, byla připravena jako dvoukolejná. K zprovoznění druhé koleje však nikdy nedošlo (nebyla položena). Významu trati však odpovídají i drážní budovy k trati původně náležející. Objekt vystavěla a provozovala soukromá společnost Zittau-Reichenberger Eisenbahngesellschaft, v roce 1905 ji (včetně českého úseku) převzaly Saské státní dráhy. Po roce 1920 trať připadla na Německé říšské dráhy (DR). Přípomínkou saské minulosti trati jsou například ostrovní nástupiště v Chrastavě a v Hrádku nad Nisou, což na českých tratích srovnatelného významu není obvyklé. Protože stavby i provoz byly realizovány dle německých norem a zvyklostí, jsou z mnoha hledisek jak trať, tak budovy na ní v České republice výjimečné. Jedná se nejen o chotyňskou zastávku, ale také např. o - na našem území atypické řešení - nástupištních přístřešků (tzv. vlašťovky, identické jsou v Žitavě a v Hrádku nad Nisou), podchody (i v menších stanicích jako Chrastava nebo Hrádek n. N., v naší železniční síti opět neobvyklé), či odlišnou konstrukci mostních staveb (Bílý Kostel n. N. a zejména Liberec - Machnín, kde je patrná i příprava na dvoukolejnou trať). Rada těchto prvků zanikne nebo bude přestavěna při chystané rekonstrukci celé tratě.

Také bychom rádi zmínili otázku stávajícího stavu a využití. Budova není v tak špatném technickém stavu, jak by se mohlo zdát na první pohled, a její obnova by nepřinesla nepřiměřené náklady. Obec Chotyně má představu, jak budovu ve spolupráci se Správou železnic, s. o., využít, a tudíž by se nejednalo o další kulturní památku, která by chátrala a nebyla využívána. Zároveň bude objekt zpřístupněn a provozován Obcí Chotyně. Liberecký kraj s návrhem na prohlášení souhlasí, udělení souhlasu bylo projednáno v mimořádné Radě kraje a schváleno usnesením č. 521/20/mRK ze dne 17. března 2020.

Navrhujeme prohlásit objekt nádražní budovy č. p. 124, na pozemku st. č. 131 v k. ú. Chotyně, včetně pozemku, obec Chotyně, okres Liberec, Liberecký kraj, na základě výše historického významu stavby v rámci obce Chotyně a v rámci okresu Liberec a jeho kulturně historických hodnot a souhlasíme s jeho prohlášením za kulturní památku. Stavba splňuje kritéria kulturní památky, jak jsou uvedena v § 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči“.

Magistrát města Liberec, oddělení státní památkové péče, jako příslušný správní orgán památkové péče, ve svém dopise ze dne 3. 3. 2020. 2019, č. j. MML/ZPPP/Bad/051967/20-SZ051522/20/2, prohlášení uvedené věci za kulturní památku rovněž doporučil, a to s následujícím odůvodněním:

„...Železniční zastávka Chotyně byla postavena na stávající st. p. č. 131 k. ú. Chotyně, u jedné z nejstarších parostrojních železnic u nás, která byla uvedena do provozu již v roce 1859. Stavebně technický stav objektu je poznamenám dlouhodobou zanedbanou údržbou. I přesto, či právě proto je stavba zachována ve svém autentickém stavu a materiálové podobě, dokládající své historické a architektonické hodnoty.

Dotčený objekt je tvořen přízemím a zapuštěným suterénem opatřeným kamenným obkladem vstupů, profilovaným pískovcovým ostěním. Přízemí je rozděleno na tři odlišné konstrukční celky, služebního bytu, středové zděné části a konstrukčně dřevěné rámové letní čekárny. Tato část je v severním a západním průčelí opatřena svislým bedněním. Je konstrukčně oddělena od zděné části jednoramenným schodištěm. Směrem ke kolejišti se nachází dřevěná nástupištní veranda. Celou stavbu kryje patrně původní bobrovková pálená krytina, s prosvětlením pomocí volských ok. Na objektu zastávky je zachována celá řada dalších historicky cenných architektonických detailů a stavebních prvků, například ornamentální keramická dlažba čekárny a nástupištní verandy. Celek představuje objekt nejen jako jedinečnou účelovou stavbu reprezentující a zachycující historický vývoj železnice daného regionu, ale dokládá celkovou řemeslnou zručnost a um všech profesí podílejících se na realizaci stavby samotné. Prohlášení železniční zastávky Chotyně za kulturní památku ČR v zamýšleném rozsahu a v souladu s ustanovením § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů správní orgán doporučuje“.

Ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, byl o podání návrhu písemně vyrozuměn vlastník věci navržených na prohlášení za kulturní památku, a v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, mu bylo umožněno, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k podkladům, které Ministerstvo kultury v průběhu řízení shromáždilo.

Zástupce vlastníka se s výše uvedenými podklady k rozhodnutí seznámil dne 20. 7. 2020 a následně si vyžádal 30 denní lhůtu na vyjádření k podkladům shromážděným ve spise vedeném pod Sp. zn. MK-S 5539/2020 OPP.

Dne 20. 8. 2020 obdrželo Ministerstvo kultury níže citované vyjádření vlastníka, ve kterém vyslovil svůj nesouhlas s prohlášením předmětné věci za kulturní památku:

„....po prostudování podkladů rozhodnutí k návrhu na prohlášení nádražní budovy č.p. 124 a pozemku pare. č. st. 131 v zastávce Chotyně, k.ú. Chotyně, obec Chotyně, Liberecký kraj, sdělujeme v dalším textu stanovisko za společnost Správa železnic, státní organizace, a to včetně uvedení informací, které by měly být v podkladech rovněž doloženy.

V úvodu bychom nejdříve chtěli doplnit informaci uvedenou v závěru návrhu Libereckého kraje na prohlášení budovy za kulturní památku - tj. k tomu, že obec Chotyně má představu, jak budovu ve spolupráci se Správou železnic využít, takže by se nejednalo o další kulturní památku, která by nebyla využívána a dále by chátrala. Sdělujeme, že naši organizaci není znám žádný konkrétní záměr, projekt, nebo alespoň studie obce Chotyně, které by nasvědčovaly skutečnému zájmu na využití objektu. Je nutno konstatovat, že obec Chotyně vyvíjí již nějakou dobu snahu o zachování předmětné budovy a patrně v souvislosti s tím v prosinci 2018 požádala Správu železnic o bezúplatný převod nádražní budovy č.p. 124, o odprodej pozemku pod budovou o rozloze 239 m² a dále o prodej pěšiny, která vede svahelem k nádraží a také části místní komunikace. Žádost o odkup obec požadovala za účelem opravy stávající budovy, kterou deklarovala provést na vlastní náklady. Správa železnic obci Chotyně k tomu písemně sdělila, že žádosti nelze vyhovět, neboť pozemek pare. č. st. 131 včetně objektu č.p. 124 se nachází na železničním náspu, přičemž tento pozemek je součástí tělesa dráhy. Obci bylo rovněž sděleno, že uvažovaný prodej je v kolizi se záměry Správy železnic pro navýšení traťové rychlosti v úseku Chrastava - Hrádek nad Nisou a s tím související změnou polohy koleje. Pro vysvětlení ještě dodáváme, že pro budoucí rekonstrukci tratě, resp. železniční zastávky, je nutné počítat s tím, že potřeba nového řešení může mít z důvodu zajištění národních i evropských předpisů značný dopad na stávající stavby a objekty. Kromě případných úprav geometrie koleje je nutné počítat na zastávce se zřízením bezbariérového nástupiště s niveletou 550 mm nad spojnici temen kolejnic, dále se zajištěním přístupu z takto

navýšeného nástupiště do stávajícího přístřešku, zajištění bezbariérového přístupu od obce na nástupiště a do přístřešku zastávky v souladu s platnou legislativou. Ne vždy toto lze splnit při zachování stávajících objektů - bývají nutné jejich úpravy, někdy i jejich odstranění, neboť jsou v kolizi s novou stavbou.

Správa železnic již nějakou dobu připravuje opravu zmíněného objektu nádražní budovy, která byla schválena Centrální komisí Ministerstva dopravy dne 21. května 2019 na jejím 198. jednání. Je pravdou, že zpracovaná dokumentace schválené opravy obsahuje značnou redukci budovy, kdy je zachována menší část kamenného spodního podlaží a na něm je nově postaven dřevěný přístřešek v maximální možné míře přizpůsobený původnímu vzhledu. Jde o zastávku s minimální frekvencí cestujících, kde je nutno pro cestující zajistit úkryt před povětrnostními vlivy - tedy otevřený přístřešek. Předkladatel návrhu uvádí, že budova není v tak špatném stavu, jak by se mohlo na první pohled zdát, a že její obnova by nepřinesla nepřiměřené náklady. I k tomu namítáme, že současný technický stav budovy již ohrožuje pohyb cestující veřejnosti v bezprostřední blízkosti. Navíc zdůrazňujeme, že budova není napojena na vodu ani na kanalizaci a není zde řešeno ani vytápění objektu, což je bezpodmínečně nutné pro případ jakéhokoli dalšího využívání budovy zajistit. Konstatujeme, že pokud budova bude prohlášena za kulturní památku a nakonec se třeba i podaří celou budovu Správě železnic opravit v původním stylu, bude z hlediska potřeb drážní dopravy jen minimálně využívána - tj. zůstane nadále z velké části uzavřena a veřejnosti nepřístupná a navíc do budoucna není jisté, zda pak bude vůbec nějak využitelná.

Na základě výše uvedených argumentů nesouhlasíme s prohlášením budovy za kulturní památku.“

Ministerstvo kultury k výše citovanému stanovisku uvádí, že v předmětném v řízení vzalo rovněž v úvahu střet dvou veřejných zájmů, a to zájmu na ochraně kulturního dědictví s veřejným zájmem bezpečné veřejné drážní dopravy a budování evropského železničního prostoru.

Ministerstvo kultury se však v tomto případě domnívá, že si výše uvedené veřejné zájmy nemusí vzájemně konkurovat, ale naopak jejich propojení může být ku prospěchu jak Správě železnic tak obce Chotyně a jejích obyvatel a dalších cestujících na výše zmíněné trati, a to při zachování památkově cenného a ojedinělého historického objektu nádražní budovy.

Dle názoru Ministerstva kultury lze předmětnou budovu rekonstruovat v souladu se zásadami památkové péče tak, aby zároveň vyhovovala současným národním a evropským standardům pro bezpečný drážní provoz, zvláště pak kdy z výše uvedeného vyjádření vyplývá, že plánované nové koleje nepovedou přes stávající objekt. Zmiňované úpravy jako např. bezbariérový přístup, vytápění, napojení na vodu a kanalizaci, lze uskutečnit i na památkově chráněném objektu. Vlastníkům kulturních památek je v takových případech nabízeno bezplatné poradenství odborných pracovníků Národního památkového ústavu.

Tvrzení, že je v rámci rekonstrukce nutno zbourat historicky cenný objekt aby na stejném místě mohl být postaven pouze „přístřešek“ pro cestující je dle názoru Ministerstva kultury neakceptovatelné, a to nejen z hlediska památkové péče, ale také z pohledu cestujících, kterým by takováto „modernizace“ přinesla místo očekávaného zlepšení cestovního komfortu naopak jeho velké snížení. Námitka, že nádražní budova pokud bude opravena v původním stylu a prohlášena za kulturní památku nebude využívána, je dle názoru Ministerstva kultury, vzhledem k velkému zájmu obce a kraje o její využití, zcela neopodstatněná.

Ministerstvo kultury k výše uvedenému závěrem uvádí, že prohlášení za kulturní památku není pojato jako jednostranné omezení vlastnického práva bez náhrady, protože dle § 16 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči může být vlastníku kulturní památky na základě jeho žádosti poskytnut příspěvek na zvýšené náklady spojené se zachováním nebo obnovou kulturní památky. Výše uvedený zákon o státní památkové péči nabízí řadu fakultativních i obligatorních náhrad, vázaných na zachování a údržbu kulturní památky. Výše a způsob náhrad jsou dány povahou věci, zejména též odvisí od výše nákladů, jimiž obnova či údržba kulturní památky překračuje obvyklé náklady.

Po vyhodnocení podkladů jednotlivě i ve vzájemné souvislosti dospělo Ministerstvo kultury k závěru, že „Nádražní budova č. p. 124 v Chotyni“ na pozemku st. p. č. 131, jehož je součástí, v k. ú. Chotyně, obec Chotyně, okres Liberec, Liberecký kraj, splňuje podmínky ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, pro prohlášení věci za kulturní památku.

Dle názoru Ministerstva kultury představuje nádražní budova v Chotyni památkově cenného a zcela ojedinělého zástupce regionalistické moderny, příznačné pro 20. léta 20. století.

Předmětná budova byla postavena na základě individuálního a nikoliv typového projektu, a to s originální dispozicí danou samotnou polohou na hraně strmého náspu, která nenachází v naší železniční síti analogii. Z památkového hlediska tak představuje objekt s architektonickou hodnotou, který se navíc v obci významně pohledově uplatňuje.

Nádražní budova v Chotyni se dochovala i přes dlouhodobou neúdržbu s vysokou mírou autenticity a s celou řadou památkově velmi cenných původních prvků a detailů (např. střešní krytina, dřevěné konstrukční a dekorativní části, ornamentální keramická dlažba čekárny a nástupištní verandy, okenní a dveřní výplně v exteriéru i interiéru stavby, povrchové úpravy, kamenná profilovaná ostění a původní kovové záchodové mísy s dřevěnými prkénky).

Železniční zastávka Chotyně byla postavena, u jedné z nejstarších parostrojních železnic u nás, která byla uvedena do provozu již v roce 1859. Z památkového hlediska tak představuje objekt velké historické hodnoty, neboť historie objektu je těsně spjata s historickým vývojem obce a dokladem historického vývoje železnice daného regionu.

Z výše uvedených důvodů představuje nádražní budova v Chotyni z památkového hlediska cenný objekt, jehož architektonická, historická i urbanistická hodnota je nesporná. Budova si dochovala svůj autentický architektonický výraz, je dokladem tvůrčích schopností a práce člověka a cennou součástí historie obce Chotyně.

Závěrem Ministerstvo kultury uvádí, že rovněž ocenilo iniciativu Krajského úřadu Libereckého kraje a obce Chotyně o prohlášení předmětné věci za kulturní památku, a to zejména jejich vzájemnou snahu o obnovu nádražní stanice v souladu se zásadami památkové péče, a její následné využití a uchování pro další generace.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podle ustanovení § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podat ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení rozklad.

Lhůta pro podání rozkladu počíná běžet podle § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu den následující po dni, kdy bylo toto rozhodnutí doručeno. Doručení písemnosti upravuje § 23 a § 24 správního řádu, který stanoví, že nebyl-li adresát tohoto rozhodnutí zastižen, rozhodnutí se uloží v provozovně provozovatele poštovních služeb. Jestliže si adresát uložené rozhodnutí ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy bylo rozhodnutí k vyzvednutí v provozovně provozovatele poštovních služeb připraveno, nevyzvedne, považuje se rozhodnutí podle § 24 odst. 1 správního řádu za doručené posledním dnem této lhůty (od tohoto dne běží v tomto případě lhůta pro podání rozkladu). Doručení písemnosti pomocí datové schránky upravuje § 17 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, který rovněž stanoví přednostní doručování dokumentů prostřednictvím datové schránky. Nepřihlásí-li se adresát do své datové schránky ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty. O rozkladu proti tomuto rozhodnutí rozhoduje ministr kultury. Rozklad se podává u Ministerstva kultury na výše uvedenou adresu.

Mgr. Ing. Eva Trejbalová
vedoucí oddělení ochrany kulturních památek
v odboru památkové péče Ministerstva kultury

Na vědomí:

Krajský úřad Libereckého kraje

Stejnopis rozhodnutí po nabytí právní moci:

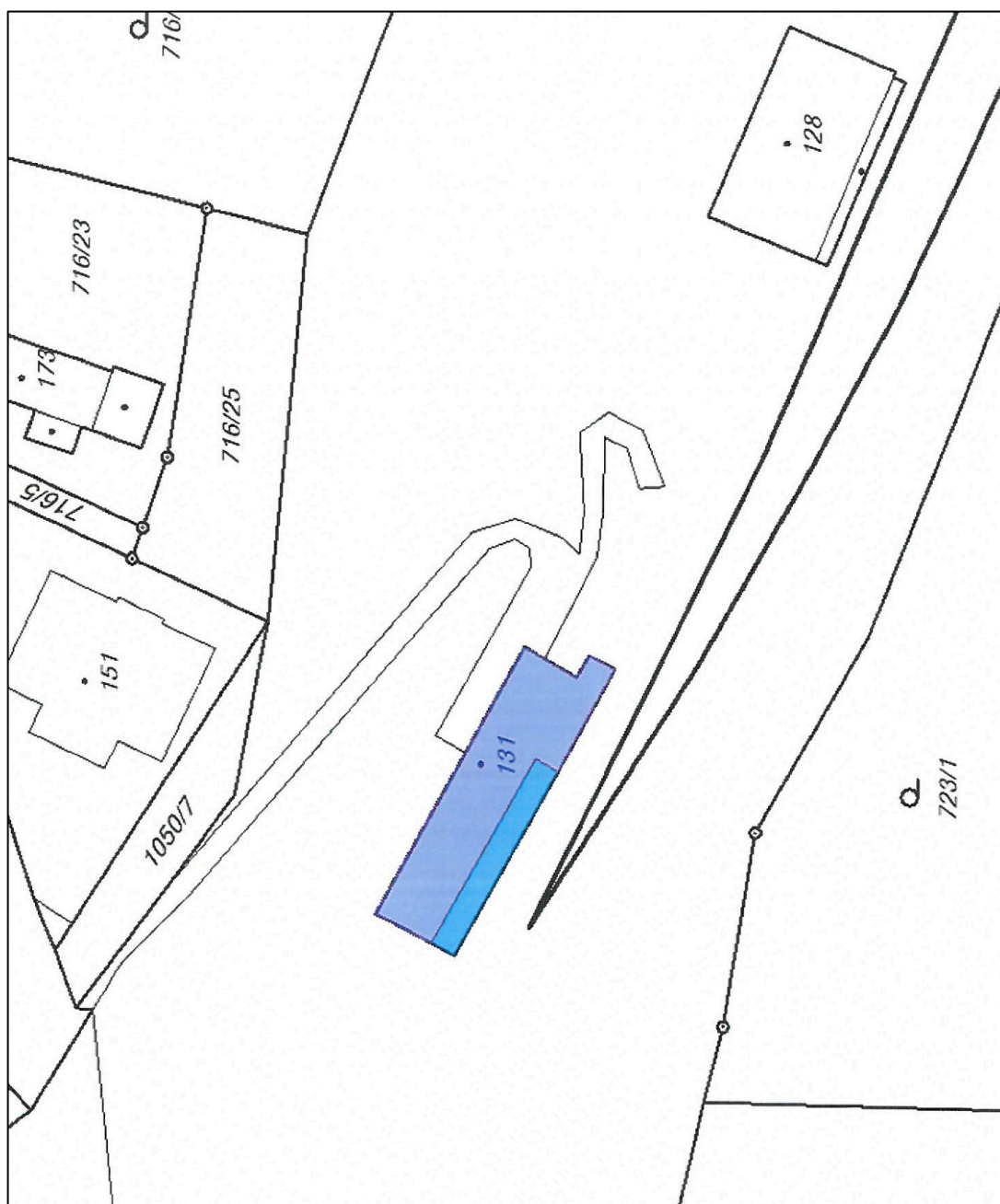
Národní památkový ústav, ústřední pracoviště

Národní památkový ústav, územní odb. pracoviště v Liberci

Magistrát města Librec, úsek státní památkové péče

Krajský úřad Libereckého kraje, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu

Zákres umístění kulturní památky „Nádražní budova č. p. 124 v Chotyni“. Předmětná kulturní památka sestává z pozemku st. p. č. 131, jehož součástí je budova č. p. 124, vše v k. ú. Chotyně, obec Chotyně, okres Liberec, Liberecký kraj, nedílná součást výroku rozhodnutí Ministerstva kultury č. j. MK 52123/2020 OPP, ze dne 27. 8. 2020.

Čtyři identifikační fotografie kulturní památky „*Nádražní budova č. p. 124 v Chotyni*“, nedílná součást rozhodnutí Ministerstva kultury č. j. MK 52123/2020 OPP, ze dne 27. 8. 2020. Foto 1 – celkový pohled od severu.

Čtyři identifikační fotografie kulturní památky „*Nádražní budova č. p. 124 v Chotyni*“, nedílná součást rozhodnutí Ministerstva kultury č. j. MK 52123/2020 OPP, ze dne 27. 8. 2020. Foto 2 – pohled od jihovýchodu.

Čtyři identifikační fotografie kulturní památky „*Nádražní budova č. p. 124 v Chotyni*“, nedílná součást rozhodnutí Ministerstva kultury č. j. MK 52123/2020 OPP, ze dne 27. 8. 2020. Foto 3 – pohled od severovýchodu.

Čtyři identifikační fotografie kulturní památky „*Nádražní budova č. p. 124 v Chotyni*“, nedílná součást rozhodnutí Ministerstva kultury č. j. MK 52123/2020 OPP, ze dne 27. 8. 2020. Foto 4 – pohled od západu.

